

— Вървете между югъ и между западъ! Ако не намърите и натамъ моя братъ, тогава той е отишелъ много надалечъ и е загубенъ за мене.

Малката дружина тръгна и вървѣ все на югозападъ. Презъ една тъмна нощъ тя премина Хемусъ и навлѣзе въ предѣлитъ на Византия. Скоро следъ това десетмината конница стигна до горното течение на Искъръ, видѣха отъ далечъ голѣмия и прогутъ градъ Сердика¹⁾, навлѣзоха въ долината на Стримонъ или Струма,

минаха край Велбуждъ²⁾ и, по течението на Брѣгалница, стигнаха до голѣмата рѣка Аксиосъ или Вардаръ. Пътътъ имъ не бѣше труденъ. Бѣше късно лѣто, днитѣ бѣха слънчеви, а нощитѣ топли, намалѣлитѣ води на рѣкитѣ лесно се прегазваха. Една следъ друга се разтваряха предъ бързитѣ конници китни долини и плодородни поля — това бѣше сжщиятъ, отворенъ отъ самия Тенгри³⁾ пътъ, по който бѣха минали преди тѣхъ всички славянски

племена, що населяваха сега тия мѣста. Испериховитѣ пратеници избѣгваха голѣми селища и всѣка среща съ ромейски стражи, но славянитѣ ги посрѣщаха [дружелюбно — българитѣ разбираха езика имъ, тукашнитѣ славяни бѣха отъ единъ и сжщъ коренъ съ тия отивждъ Хемусъ.

Дълбоки бѣха водитѣ на Вардаръ и десетмината конница се спрѣха на брѣга на рѣката въ колебание: не се ли лутаха тѣ напраздно по тия далечни мѣста? Младиятъ багаинъ⁴⁾, който водѣше дружината, стоя дълго на коня си, загледанъ въ дълбокитѣ води на рѣката, които бавно, съ глухъ шумъ се влачеха надолу. Най-после той дигна ржка, но и самъ не знаеше — дали да поведе назадъ дружината си, или да подкара коня си презъ рѣката и, сякашъ, чакаше да го поведе самиятъ Тенгри.

Въ тоя дълъгъ мигъ на нерешителность и десетмината българи чуха едновременно далеченъ, но ясенъ викъ, който премина презъ шума на водата и прониза като огнена стрела тѣхнитѣ трепнали въ радостъ сърдца:

— Е-хе-хе-хей!

Това бѣше викътъ, съ който се поздравяваха отъ далече всички българи, който бѣ огласялъ нѣкога безкрайнитѣ степи отивждъ Понтийското море, сега отекващъ по тѣснинитѣ и върховетѣ на Хемусъ, а ето и тукъ, по водитѣ на Вардаръ.

¹⁾ София. ²⁾ Кюстендилъ. ³⁾ Богъ на небето у старитѣ българи. ⁴⁾ Боляринъ.